

- Subsidiariteettiperiaatetta on loukattu, koska kantajan mahdollisuus saada tällaista lomaa edellyttäisi asiaa koskevan Tanskan lainsäädännön muuttamista.

Angeliki Ioannoun 20.3.2000 Euroopan unionin neuvostoa vastaan nostama kanne

(Asia T-65/00)

(2000/C 135/50)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

Angeliki Ioannou, kotipaikka Bryssel, on nostanut 20.3.2000 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan unionin neuvostoa vastaan. Kantajan edustajana on asianajaja Jean van Rossum, Bryssel.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa neuvoston 21.5.1999 tekemän päätöksen, jossa kieltäydettiin nimittämästä kantajaa toimielimen koeajalla olevaksi virkamieheksi;
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja, joka on Union économique Beneluxin entinen työntekijä ja joka oli määrätty Schengenin sopimuksen täytäntöönpanosta vastaavan sihteeristön palvelukseen, on nostanut kanteen nimittävän viranomaisen päätöstä vastaan, jolla tämä viranomaisen kieltäytyi nimittämästä häntä koeajalla olevaksi virkamieheksi integroitaessa Schengenin sihteeristöä neuvoston pääsihteeristöön.

Kantaja vetoaa kanteensa tueksi

- henkilöstösääntöjen 25 artiklan toisen kohdan rikkomiseen ja puolustautumisoikeuksia koskevan periaatteen loukkaamiseen, sekä
- kyseistä tapausta koskevaan ilmeiseen arviointivirheeseen.

B:n 20.3.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-66/00)

(2000/C 135/51)

(Oikeudenkäyntikieli: ranska)

B, kotipaikka Tervueren (Belgia), on nostanut 20.3.2000 yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajajat Jean-Noël Louis, Greta-Françoise Parmentier ja Véronique Peere, Bryssel.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- toteaa, että 4.3.1999 tehty päätös on mitätön ja palauttaa kantajan oikeudet ennalleen;
- toissijaisesti kumoaa päätökset, joilla poistettiin kantajan pojan osalta huollettavana olevasta lapsesta maksettava lisä ja pienennettiin ulkomaanlisää 1.9.1997 lähtien;
- toissijaisesti kumoaa päätöksen, jolla poistettiin saman lapsen osalta koulutuslisä 1.9.1997 lähtien;
- velvoittaa vastaajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Kantaja vastustaa ”huollettavana olevasta lapsesta” ja ”koulutuksesta” maksettavan lisän peruuttamista, kuten myös nimitettävän viranomaisen päätöstä periä tältä osin tietty rahamäärä takaisin. Kantaja katsoo, että kyseinen peruuttaminen perustuu hallintopäällikköjen 30.1.1990 tekemään päätökseen 188/89, josta kantaja ei ole voinut saada tietoa ennen helmikuuta 1999 ja joka vahvistaa tulorajan, jonka ylittyessä lapsen ei voida enää katsoa olevan virkamiehenä työskentelevän vanhempansa huollettavana.

Kantaja vetoaa väitteidensä tueksi

- 21.1.1998 tehdyn päätöksen rikkomiseen, joka koskee nimittävälle viranomaiselle henkilöstösäännöissä annetun toimivallan käyttöä, koska se hallintoelin, joka sovelsi henkilöstösääntöjen 85 artiklaa, ei tehnyt riidanalaisten etuuksien myöntämis- ja peruuttamispäätöksiä;
- henkilöstösääntöjen liitteessä VII olevan 2 artiklan rikkomiseen;
- siihen, että hallintopäällikköjen päätöstä 188/89 ei voida soveltaa ja toissijaisesti siihen, että se on lainvastainen;
- henkilöstösääntöjen 85 artiklan rikkomiseen;
- perusteluvollisuuden laiminlyöntiin ja

- ilmeiseen arviointivirheeseen kyseisessä tapauksessa.

Nippon Steel Corporationin 23.3.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-68/00)

(2000/C 135/52)

(Oikeudenkäyntikieli: englanti)

Nippon Steel Corporation (Tokio) on nostanut 23.3.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat Jean-François Bellis ja Kris Van Hove.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- kumoaa 81 artiklan soveltamismenettelyn yhteydessä 8.12.1999 tehdyn komission päätöksen (asia IV/E-1/35.860-B, saumattomat teräsputket) kantajaa koskevilta osin,
- kumoaa kantajalle määrätyn sakon tai ainakin alentaa sen määrää, ja
- velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

Komissio määräsi 8.12.1999 tekemällään päätöksellä kantajalle sakon sen johdosta, että tämä oli komission mukaan osallistunut väitettyyn EY:n perustamissopimuksen 81 artiklan 1 kohdan vastaiseen sopimukseen, joka koski pidättäytymistä saumattoman OCTG-standardiputken myynnistä Saksaan, Italiaan, Ranskaan ja Yhdistyneeseen kuningaskuntaan. Kantaja esittää seuraavat väitteet:

- Komissio ei ole näyttänyt väitettyä rikkomista toteen kantajan osalta. Komission arvio on sikäli virheellinen, että siinä ei otettu huomioon kantajan voimakasta kilpailua Yhdistyneen kuningaskunnan offshore-markkinoilla ja japanilaisten asianomaisten tuotteiden korkeaa kynnystä päästä Euroopan muille kuin offshore-markkinoille. Lisäksi asiakirja-aineisto, johon komissio nojautuu, ei tue tämän päätelmää, jonka mukaan sopimus oli olemassa, ja vielä vähemmän sitä, jonka mukaan kantaja oli osallisena sopimuksessa.
- Riidanalainen päätös on lainvastainen, koska komissio nojautui laittomasti saatuuun ja käytettyyn asiakirjatodistusaineistoon. Ensinnäkin 25.11.1994 tehty päätös, jolla annettiin lupa paikan päällä tehtäviin tutkimuksiin 1. ja 2.12.1994, oli lainvastainen, koska siinä oikeutettiin ETA-sopimuksen 56 artiklan vastaisesti komission virkamiehet

suorittamaan omia tutkimuksia, vaikka samalla todettiin yksinomaan EFTAn valvontaviranomaisen olevan toimivaltainen asiassa. Lainvastaisen päätöksen nojalla saatu asiakirjatodistusaineisto olisi pitänyt jättää menettelyssä huomiotta. Toiseksi komission ei olisi pitänyt käyttää sitä asiakirjatodistusaineistoa, johon se vetoaa, koska kyseinen aineisto hankittiin EFTAn valvontaviranomaisen puolesta, joka suoritti tutkimuksia komission menettelyn päämäärästä poikkeavassa tarkoituksessa.

- Vaihtoehtoisesti sakko pitäisi kumota – tai ainakin sen määrää olisi alennettava huomattavasti – muun muassa sillä perusteella, että komissio teki tosiseikkoja koskevan virheen arvioidessaan väitetyn rikkomisen kestoja. Komissio väittää EY:n ja Japanin välisten vapaaehtoisten pidättäytymissopimusten vuoksi katsoneensa rikkomisen tapahtuneen vasta vuodesta 1990 eteenpäin. Komissio kuitenkin erehtyi tosiseikkojen osalta, sillä vapaaehtoiset pidättäytymissopimukset päättyivät vasta 31.12.1990 ja koskivat siten koko vuotta 1990.

Fiamm Spain ja Fiamm Technologies Inc:n 23.3.2000 Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan nostama kanne

(Asia T-69/00)

(2000/C 135/53)

(Oikeudenkäyntikieli: italia)

Fiamm Spa ja Fiamm Technologies Inc ovat nostaneet 23.3.2000 Euroopan yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa kanteen Euroopan yhteisöjen komissiota vastaan. Kantajan edustajina ovat asianajajat Ivo Van Bael, Bryssel, Andrea Cevese, Vicenza, ja Fabrizio Di Gianni, Rooma.

Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

- vahvistaa Fiammin oikeuden saada korvaus Euroopan yhteisöjen aiheuttamasta vahingosta ja vahvistaa vahingonkorvauksen suuruudeksi 20 835 811 027,16 Italian liiraa tai muun asianmukaiseksi katsomansa summan täsmentäen kuitenkin, että velvollisuus suorittaa näiden välinen erotus pysyy voimassa, sekä Italian lainsäädännön mukaiset korot siitä alkaen kun Fiamm oli maksanut Yhdysvaltain tulliviranomaisille 96,5 % suuruisen korotetun tullin, sekä yhteisön oikeuden vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisen 8 % suuruisen viivästyskoron sen tilanteen varalta, että vahingonkorvauksen suoritus viivästyy korvausvastuun toteavan tuomion julistamisen jälkeen;